

Borgå den 4 Sept. 1887.

Käre älskade far!

Vi omfamna dig så hjärtligen alla
och gratulera dig på den käre gam-
la namnsdagen! Gud vare tack
att vi få göra det ännu! och måtte
Han låta oss få behålla dig ännu
länge länge. Men det var sant, det
sista var en önskan för vår räknung
och jag ville ändå uttala en väl-
önskan för den räknung, så den spe-
lar egoismen oss ofta sina språk.
Ha ni det lite tomt och tygt nu
sedan vi alla bullerbaser är borta!
Men sommar ha ni också
goat ännu, också vi ha haft det så
varmt och "flugigt" som snö i som-
marens. Pappa älskade här väl va-

En Borgåskat till en till Örebro av morfar sedan jag veckor.
Hjertligt mycket och jag inte! - En kysst till dig och din dotter!

nu i staden, och Toini har väl
följt Kauny ombord och nu ären
i så enastående igen. Säkert har
Eja skrifvit och berättat om sina
"oplevelser" som Toini kanske sedan
är så snäll och låter oss höra om,
det är väl icke att hoppas på något
bref från henne själv. Vi minnas
hennes nog i dag den 4 de.

Vi ha nu bra nog i ordning här,
såsom man har för hösten, ej ännu
nå gardiner och vintermattor, och
vi tycka att vi ha ett så trefligt hem.
Vår kapten ska ha varit så snäll
och målat och tapetserat åt oss, nu
mera än förut, hvilket så mycket bi-
drager till trefnaden. Och skolvän-
dringarna och lesbekenaren ha
begynt och en hel hop goda före-
sätter uppfylla våra tankar, Gud
hjälpe oss att kunna kalla dem
nog vilja vi det goda men förma:

J. J. H. öfver nu påskatiden från egen trädgård, men
härmed med denna i kända hela dagarna, denna hösten

omfattning från alla dessa barn kan genom den egen skola.

gav är utan Guds hjälp ingen.

Karin har fått en ny spelare en
tolf års gosse, utom sina fem andra.

Hon öfvar sig själv också flitigt och
har dessutom just annat sig till

våfokolan 3 dagar i veckan, så inte

blir hon ändå lat här hemma fast

hon ej kom till H. förs. Det är så

godt att veta att barnen lära sig

arbeta. Dermed följer välsignelsen

i lifet, neml. om äfven bönen är

med och det veta de ju nog att

utan bön är ingen välsignelse.

Jag läste i går en sådan god bit

af Runke om hvad det är att "vån-

dra i Gud". Att i allt allt, äfven

de obetydligaste ting vi företaga

oss tänka att vi göra det likasom

inför Guds ansigte och bedja att

Han måtte vara med oss det, då

är det som vi leva med Gud.

Jag vet ju nog att detta icke är för

Ja farast de nu igen, således min pågående, en dyggnattens
omfattning från alla dessa barn och genom den egen skola.

passa ngt nyt, men det är för mig
själf godt att återupprepa dessa tankar
— B-v strapatser den sista veckan
i Augusti känner han nu först
af, det var naturl. att de skulle kom-
ma att kännas, han har därför var-
rit så trött dessa dagar, men det
blir väl bra igen, hoppas vi, bara
han nu hvilar ut i lugn här hemma.
Ja sakna så våra grannar medtöfver-
gatan, vi ses hvarann nu så sällan, de
ha ej alls ännu varit här. Deras nya
hem är så nytt och nytte och just som
de själfo vill ha det. Ja se om vi
skola få till stånd en telefon nu
oss emellan, afståndet är väl för
stort för en trådtelefon och en an-
nan är så dyr. — Nu när vi ha så
vackert tycker man att det var skada
att nödgas redan komma bort från
landet, det kära Sinit kommer
så ofta i våra tankar. Ja tack för

denna goda barmen åter, men för att den är så
Men det kan nu så mycket att den skulle vara den som inte för att det är så

en annan nytte och jag inte. — Gud hjälp den dygler dock i